

Sygn. akt II Ka 659/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2019r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Andrzeja Boruty

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2019 r.

sprawy **M. J.**

oskarżonego z art. 178a§1kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 19 czerwca 2019 r. sygn. akt II K 272/19

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 290 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 659/19

UZASADNIENIE

M. J. został oskarżony o to, że w dniu 25 listopada 2018r. w miejscowości W. znajdując się w stanie nietrzeźwości (2,42 promila alkoholu etylowego we krwi) prowadził samochód m-ki (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym, **tj. o czyn z art. 178a § 1 kk.**

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 19 czerwca 2019 r.:

I. Oskarżonego **M. J.** uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 178a § 1 kk i za czyn ten na podstawie art. 178a § 1 kk wymierzył karę grzywny w wysokości 180 stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki na kwotę 15 złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat;

III. na podstawie art. 43a § 2 kk orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 złotych;

IV. na podstawie art. 43 § 3 kk nałożył na oskarżonego obowiązek zwrotu do właściwego organu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów;

V. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 270 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 327,26 złotych tytułem pozostałych kosztów procesu.

Apelację od wyroku sądu I instancji wniósł obrońca **oskarżonego M. J.** Zaskarżając wyrok w całości na korzyść oskarżonego, orzeczeniu temu zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 kpk, art. 7 kpk oraz art. 410 kpk wyrażającą się w przekroczeniu przez sąd zasady swobodnej oceny dowodów i wyciągnięcie nieuprawnionych wniosków z przeprowadzonych czynności, z pogwałceniem zasad wiedzy i logicznego rozumowania, dokonaniu ustaleń jednostronnie niekorzystnych dla oskarżonego z pominięciem dowodów i okoliczności korzystnych, w tym zwłaszcza poprzez przyjęcie, że z dowodów przeprowadzonych na rozprawie wynika, że M. J. prowadził w dniu zdarzenia pojazd mechaniczny i znajdował się wówczas w stanie nietrzeźwości wyrażonej wynikiem 2,42 promila alkoholu we krwi, podczas gdy uważna analiza dowodów uzyskanych w sprawie pozwala na uzasadnione wnioskowanie, iż w momencie zdarzenia oskarżony nie prowadził pojazdu mechanicznego. W konsekwencji podniesionego zarzutu skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W toku rozprawy apelacyjnej prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wywieczona w niniejszej sprawie apelacja obrońcy oskarżonego wobec niezasadności zarzutu podniesionego w jej treści, nie mogła doprowadzić do zmiany wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego lub uchylenia zaskarżonego orzeczenia celem przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Skarżący obrońca, kwestionując wyrok sądu I instancji, a w szczególności sprawstwo oskarżonego M. J. w zakresie zarzucanego mu czynu, swoje twierdzenia oparł na zarzucie naruszenia przepisów prawa procesowego w postaci art. 4 kpk, art. 7 kpk oraz art. 410 kpk. Kontrola odwoławcza nie wykazała, aby wskazywane przez skarżącego uchybienia zaistniały w realiach niniejszej sprawy, ani tym bardziej, że miały wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. W przekonaniu sądu odwoławczego, sąd I instancji w sposób zgodny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, przeanalizował i ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a na jej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Konfrontując treść zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z pisemnymi motywami zaskarżonego wyroku oraz twierdzeniami obrońcy stwierdzić należy, że to właśnie tezy skarżącego w przedmiocie odpowiedzialności oskarżonego, nie zaś ustalenia sądu I instancji, obarczone są błędem dowolności i jako takie nie mogły stanowić podstawy do czynienia ustaleń faktycznych. Z treści apelacji wynika, że skarżący poddał w wątpliwość okoliczność prowadzenia pojazdu przez oskarżonego M. J., pośrednio próbując scedować odpowiedzialność na świadka D. J.. W ocenie sądu II instancji okoliczność ta, słusznie natomiast nie wzbudziła żadnych wątpliwości sądu I instancji. Przypomnieć w tym względzie należy, że samochodem marki D. (...), który zjechał na przeciwległy pas ruchu, poruszały się dwie osoby tj. oskarżony M. J. oraz jego kuzyn D. J., a obaj pozostawali w stanie nietrzeźwości, co zostało wykazane poprzez przeprowadzone badania stężenia alkoholu we krwi. Z relacji świadków zdarzenia, a w szczególności jego pozostałych uczestników tj. K. Z., M. O., M. K. oraz M. M., a w części także osób z kręgu służb mundurowych wynika, że jeden z podróżujących samochodem był zakleszczony za kierownicą i nieprzytomny, wymagał interwencji straży pożarnej, natomiast pasażer pojazdu był przytomny i próbował w pewnym momencie oddalić się z miejsca zdarzenia. Nie istniała zatem żadna możliwość zamiany miejsc pomiędzy kierującym, a pasażerem. Od obu podróżujących samochodem D. (...) pobrano próbki krwi celem określenia stężenia alkoholu we krwi, jednakże działanie takie w odniesieniu każdego z nich motywowane było innymi względami. Jak wynika bowiem ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, oskarżony M. J. był nieprzytomny, natomiast świadek D. J. miał takie obrażenia w obrębie twarzy, które uniemożliwiały przeprowadzenie badań alkometrem. Podkreślenia wymaga przy tym, że w trakcie pierwszego przesłuchania świadek D. J. wskazał, że samochodem kierował M. J., a wskazania tego nie można traktować jako niepewnego i motywowanego chęcią uniknięcia ewentualnej odpowiedzialności tym bardziej, że nie budzi wątpliwości,

że to właśnie oskarżony był osobą nieprzytomną, zakleszczoną w samochodzie na miejscu kierowcy, natomiast D. J. samodzielnie i bezproblemowo opuścił pojazd. Próbując podważyć ustalenie sądu I instancji skarżący skupił się wyłącznie na prostym zanegowaniu okoliczności prowadzenia pojazdu przez oskarżonego, nie powołując przy tym żadnych racjonalnych argumentów, mających na celu przekonanie sądu odwoławczego o słuszności tezy przeciwnej do tej, którą przyjął sąd I instancji. Jednocześnie stwierdzić trzeba, że ustalenie, kto był kierowcą przedmiotowego samochodu nie wymagało od sądu meriti odwołania się do wiadomości specjalnych i z tego względu brak było podstaw do powołania biegłego z zakresu ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych. Konieczności takiej nie widział w toku postępowania także obrońca oskarżonego, gdyż nie wnosił o przeprowadzenie takiego dowodu przed sądem I instancji. W kontekście dowodów, o których mowa powyżej, sąd meriti w sposób prawidłowy stwierdził, że to właśnie postawa oskarżonego M. J., który nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu i w zasadzie ograniczył się do wskazania, że zdarzenia nie pamięta, nie zasługuje na walor wiarygodności, a tym samym nie jest w stanie zdyskredytować tezy przedstawionej przez oskarżyciela publicznego. Jak już zaznaczono powyżej, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dał podstawy do uznania, że oskarżony M. J. kierował pojazdem mechanicznym po drodze publicznej. Przeprowadzone badania stężenia alkoholu etylowego we krwi wykazały, że oskarżony znajdował się wówczas w stanie nietrzeźwości z wynikiem 2,42 promila. Opinia fizykochemiczna jako dowód, w toku postępowania nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Nie wzbudziła również wątpliwości sądu I instancji. Brak jest zatem podstaw do zdyskredytowania ustalenia, że swoim zachowaniem oskarżony wypełnił znamiona czynu z art. 178 a § 1 kk., a tym samym zmiany wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego bądź uchylenia zaskarżonego wyroku celem przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. W treści wywiedzionego środka odwoławczego, skarżący nie podniósł zarzutów skierowanych bezpośrednio przeciwko zastosowanej względem oskarżonego sankcji. Z tego względu, respektując przy tym stanowisko Sądu Apelacyjnego w Lublinie, wyrażone w wyroku z dnia 25 stycznia 2018 r. w sprawie II AKa 275/17, sąd odwoławczy nie jest zobowiązany do odniesienia się do tej części zaskarżonego wyroku, na kanwie tego uzasadnienia. O kosztach postępowania od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym. Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 437 § 1 kpk oraz art. 456 kpk.